

Šulinys

Nr. 28
2011 m. Gruodis

Merkinės Vinco Krėvės gimnazija

Vizitas į Europos parlamentą Briuselyje

2011 m. birželio 19 – 25 d.
(kultūrinė dalis)

Istorija prasidėjo literatūrine trečiosios gimnazistų klasės kompozicija „Ne suvisam išėjo, tik suvisam negrižo“. Vėliau gimė ir kompozicijos interpretacija, „Lietuvos kovų už laisvę ir netekčių istorijos“ konkurse laimėjusi antrąją vietą. Prizas buvo vizitas į Europos parlamentą Briuselyje.

Kelionė autobusu. Daugumai atrodo varginanti, bet taip tikrai nėra, jei randi draugų bei bendraminčių. Tiek draugų, tiek bendraminčių atsirado iškart. Visa mūsų grupė buvo surinkta iš įvairių Lietuvos regionų. Vyravo mokyklinio amžiaus jaunimas. Tai buvo talentingi žmonės, kelionę taip pat laimėję įvairiuose konkursuose. Taip jau po pirmos kelionės dienos visi tapome draugais. O po antrosios jautėmės tokie artimi, kad viešbutyje vaikštinėjome vieni pas kitus į svečius. Vakare jau pasiekėme Briuselį. Tai vienas iš man labiausiai patinkančių miestų su savita kultūra. Jis mums atsiskleidė labiausiai, nes turėjome galimybę jį išsvysti ne vien dieną, bet ir vakare ar net naktį, kuomet ir atsiveria miesto grožis. Dieną tai itin judrus ir dirbantis miestas, tatau jaučiasi net senamiestyje, kur praleidome daugiausiai laiko. Vakare viskas pasikeičia: ištisą dieną skubėję žmonės (palyginus su Lietuvos mažais miesteliais) nelabai triukšmingai sėdi lauko kavinėse ir jau mažai kur skubančia prancūzų kalba šnekučiuojasi. Tamsiuoju paros metu atgyja mažytės senamiesčio gatvės, jos prisipildo žmonių. Šie apžiūrinėja iki vėlumos dirbančias suvenyrų parduotuves.

Labai daug kitataučių, galima nesunkiai netgi lietuvių sutikti tiesiog einant gatve ar centrinėje aikštėje. Gyventojai turi įdomią tradiciją: vakarą praleisti sėdint viduryje aikštės draugų rate ir besišnekučiuojant. Koks tolerantiškas miestas: juk aikštės erdvė didelė ir ji tokiems susiejimams yra atvira. Teko matyti, kaip aikštę užplūsta futbolo komanda su sirgaliais, jie buvo labai laimingi ir triukšmingi. Niekas nepuolė jų raminti ir tildyti, visi tarsi susitarę nekrepė į tai dėmesio, o tik mėgavosi šia akimirka.

Briuselyje visada vyksta daug renginių, gana didelio masto, suburiančių milžinišką auditoriją. Keliuose iš jų teko pabuvoti.

Kelionėje aplankėme Liuksemburgą. Tai nykštukinė valstybė ir miestas, jame nesilankėme taip ilgai, kad galėtume pažinti bent dalelę miesto kultūros, tik puikiai apžvelgėme jo architektūrą ir reljefą. Miesto centrinę dalį perskiria milžiniškas slėnis su upe, aukšti skardžiai panaudoti kaip miesto įtvirtinimai, o šiais laikais jie atrodo išpūdingai, nes savo gigantiškumu sukuria didybės išpūdį.

Vokietijoje aplankėme Tryrą – seniausią Vokietijos miestą. Mane pavergė Tryro katedra. Tai kuo tikriausias žmogaus galybės įrodymas. Išpūdį paliko ir liuteronų bazilika, sužavėjusi savo paprastumu tiek architektūros, tiek apdailos, tiek iš viso to kylančia didybe. Įėjus vidun pirma mintis buvo „tuščia“, bet ta tuštybė jaučiama tik materialiai.

Riudesheimas – nedidelis vyndarių miestelis prie Reino upės. Jo gamta žavi savo platumu.

Aukšto kalno viršūnėje pastatytas paminklas Vokietijos vienybei. Iš tos vietos atsiveria neribojama erdvė ir visur aplink net kalno šlaitai apsodinti vynuogėmis. Tiesios vynuogių lysvės, plytinčios, kiek tik akys pajėgia išžiūrėti, tolumoje, paskęsta rūke ir sukuria nesugriaunamos darnos išpūdį. Tokią tvarką kartais papuošia vingiuojantis keliukas.

Išpūdžiai nepakartojami, o dar labiau nepakartojami žmonės, susirinkę į šią kelionę.

Pasitaikius antrai tokiai kelionei nė nesuabejočiau ir iškart prisidėčiau. Tačiau nereikia pamiršti ir kaip aš atsiradau šiame autobuse. Už tai esu labai dėkingas visiems „Kukumbalio“ draugams ir vadovams, padėjusiems kurti filmą.

Aistis Jurkonis, IVa g kl.
Autoriaus nuotraukos

Čiurlionio pasaulis

Nors daug dar gyvenime nesidomėjau Čiurlionio kūryba ir piešti mėgstu tikrai ne „Čiurlionio“ tema, o VISAI KITA kryptim, man patinka analizuoti šio žmogaus vidinį pasaulį.

Išvydus Mikalojaus Konstantino Čiurlionio paveikslus, tuojau dėmesį patraukia juose esantys motyvai, simboliai, supantys reiškiniai. Menininko darbai atveria daug paslapčių, prabyla savo nepakartojama kalba, išsižiebia neužgesinama šviesa. Jei pajunti paveikslų dvasios alsavimą ir tavyje išigali ypatingi pojūčiai, tuomet gali džiaugtis atradęs daugiau skambančių spalvų šiame pasaulyje.

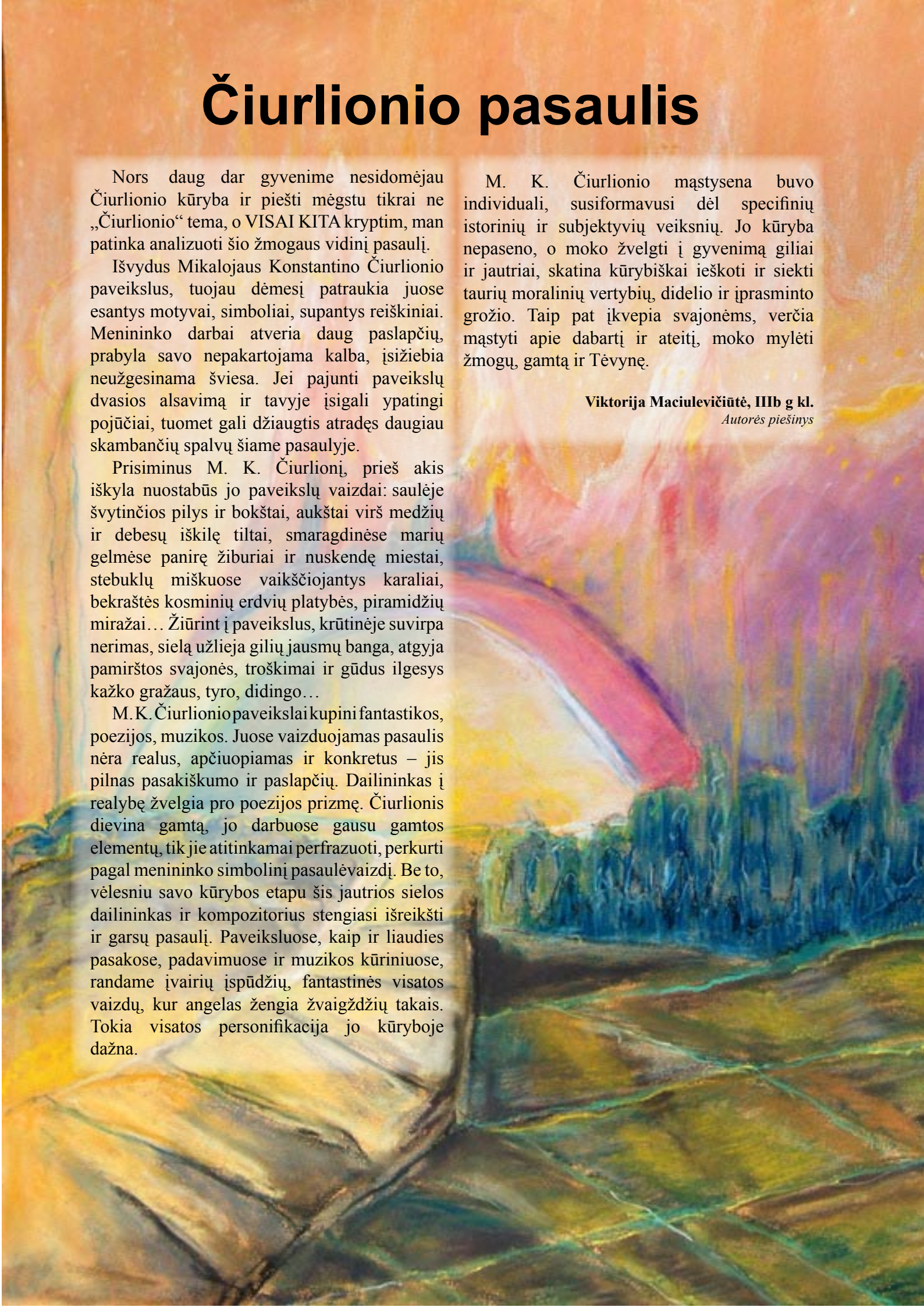
Prisiminus M. K. Čiurlionį, prieš akis iškyla nuostabūs jo paveikslų vaizdai: saulėje švytinčios pilys ir bokštai, aukštai virš medžių ir debesų iškilę tiltai, smaragdinėse marių gelmėse panirę žiburiai ir nuskendę miestai, stebuklą miškuose vaikščiojantys karaliai, bekraštės kosminių erdvių platybės, piramidžių mirazai... Žiūrint į paveikslus, krūtinėje suvirpa nerimas, sielą užlieja gilių jausmų banga, atgyja pamirštos svajonės, troškimai ir gūdus ilgesys kažko gražaus, tyro, didingo...

M. K. Čiurlionio paveiksmai kupini fantastikos, poezijos, muzikos. Juose vaizduojamas pasaulis nėra realus, apčiuopiamas ir konkretus – jis pilnas pasakiškumo ir paslapčių. Dailininkas į realybę žvelgia pro poezijos prizmę. Čiurlionis dievina gamtą, jo darbuose gausu gamtos elementų, tik jie atitinkamai perfrazuoti, perkurti pagal menininko simbolinį pasaulėvaizdį. Be to, vėlesniu savo kūrybos etapu šis jautrios sielos dailininkas ir kompozitorius stengiasi išreikšti ir garsų pasaulį. Paveiksluose, kaip ir liaudies pasakose, padavimuose ir muzikos kūriniuose, randame įvairių išpūdžių, fantastinės visatos vaizdų, kur angelas žengia žvaigždžių takais. Tokia visatos personifikacija jo kūryboje dažna.

M. K. Čiurlionio mąstysena buvo individuali, susiformavusi dėl specifinių istorinių ir subjektyvių veiksnių. Jo kūryba nepaseno, o moko žvelgti į gyvenimą giliai ir jautriai, skatina kūrybiškai ieškoti ir siekti taurių moralinių vertybių, didelio ir įprasmino grožio. Taip pat ikvepia svajonėms, verčia mąstyti apie dabartį ir ateitį, moko mylėti žmogų, gamtą ir Tėvynę.

Viktorija Maciulevičiūtė, IIIb g kl.

Autorės piešinys

Poetiniai skaitymai Merkinėje

Spalio 7 dieną mūsų gimnazijoje viešėjo XXII tarptautinio literatūros festivalio „Poetinis Druskininkų rudenis 2011“ dalyviai. Savo poeziją skaitė kultūros savaitraščio „Nemunas“ redaktorius, poetas Viktoras Rudžianskas, amerikiečių poetas Kerry Shawnas Keysas, jau kuris laikas gyvenantis Lietuvoje. Pastarojo eilėraščių vertimus į lietuvių kalbą skaitė jaunosios kartos poetė Agnė Žagrakalytė, o merkiniškiams puikiai pažįstama aktorė Olita Dautartaitė dainomis ir eilėmis pristatė išėivijos poetės Eglės Juodvalkės paskutinę poezijos knygą, skirtą Merkinės apylinkėse žuvusiems partizanams. Renginyje dalyvavę vyresniųjų klasių gimnazistai turėjo galimybę pasinerti į dionisišką V. Rudžiansko miestelio istoriją juoką – netikėtą ir paradoksalų, keliantį šypseną kaimiško buitės vaizdais, pasimėgauti anglišku K. S. Keyso žodžiu, išsiliejusiu flamenko ritmu, aprėpiančiu gamtinę ir daiktišką realybę. O netradicinės pamokos pabaigoje, jau nuskambėjus skambučiui į pertrauką, savo eilėraščius paskaitė abiturientai Miglė Kalvinskaitė ir Aistis Jurkonis. Renginio svečius į Merkinę atlydėjusi druskininkietė Rita Makselytė pasidžiaugė šaunia gimnazijos publika, kuriai nesvetimas poetinis žodis ir kuri šiame renginyje dalyvauja jau antri metai.

**Rita Černiauskienė,
lietuvių kalbos mokytoja**

Aisčio Jurkonio IV a g kl. nuotrauka

Vytauto Černiausko nuotraukos

Visada lengviau plaukti pasroviui nei suvokti, kur ta srovė neša

Pasaulyje milijardai žmonių. O kiek žmonių, tiek ir nuomonių. Žemės gyventojai susibūrę į bendruomenes, kurių kiekviena turi savo pasaulėvaizdį. Kažkuriai iš jų priklausai ir tu. Taip negali būti, kad gyventum vienas. Taigi būdamas bendruomenės narys gyveni jos gyvenimą, vadovaujiesi jos taisyklėmis bei

įstatymais, kurie ne visada gali būti teisingi. Ir kartais tu jiems nepaklūsti. Tačiau tai jau nepatinka valdžiai, tu jai tampi kliūtimi, rakštimi... O tada gresia nemalonumai. Visai kaip Romos imperijos krikščionims. Jie nenorėjo aukoti dievams ir atsisakė lenktis imperatoriui, nes turėjo savo apeigas. Na, už tai ir persekiojo juos valdžia, netgi apkaltino imperijos nelaimių priežastimi. O valdovas Neronas, pats padegęs Romą ir grožėjęsis liepsnojančiu jos vaizdu, visą kaltę suvertė būtent krikščionims, nes šie nepakluso to meto reikalavimams. Pasimokius iš šio skausmingo istorijos laikotarpio, žmogau, geriau būtų plaukti pasroviui nei suprasti, kur ta srovė neša, kitaip nelengva bus gyventi, priešų įsigysi, gali būti, kad visai būsi atstumtas kitų bendruomenės narių, liksi vienas, o vienas – neišgyvensi.

Edvinas Skliutas, IIIb g kl.
Aiščio Jurkonio IVa g kl. nuotrauka

Keli faktai apie Merkinės V. Krėvės gimnazijos istoriją

Nors Merkinės gimnazija turi labai seną bei ilgą istoriją, čia pateikiu tik keletą faktų.

Viskas prasidėjo 1676 m., kai vienuoliai jėzuitai Merkinėje įkūrė kolegiją – nepilną vidurinę mokyklą (vėliau ji tapo apskrities mokykla).

Mokykla caro valdžios ne kartą buvo uždaryta.

1921 m. pradėjo veikti Merkinės progimnazija. Pirmasis jos direktorius – kun. Juozas Bakšys. 1929 m. progimnazija buvo uždaryta.

1940 m. Merkinėje darbą pradėjo vidurinė mokykla (tuo metu vadinta gimnazija), o nuo 1948 m. ji tapo vidurine mokykla. Pirmuoju mokyklos direktoriumi buvo paskirtas Aleksandras Osmolskis.

1968 m. mokyklai (prieš bendruomenės valią) suteiktas JAV gyvenusio lietuvių rašytojo Rojaus Mizaros vardas.

1972 m. mokykla įsikėlė į naują pastatą, Seinų g. 10.

1989 m. mokyklai suteiktas žymaus literatūros klasiko, prozininko, dramaturgo Vinco Krėvės –Mickevičiaus vardas.

1996 m. mokykloje įkurtas Prancūzų kultūros centras.

2000 m. mokiniai, dvejiems metams, išrinko pirmąjį mokinių prezidentą Deividą Petrulėvičių. Po jo tas garbingas pareigas ėjo Gailė Janickaitė, Povilas Sakalauskas, Monika Valeišaitė, Edvinas Jauneika bei dabartinė mokinių prezidentė Vita Pačkauskaitė.

2005 m. mokykla, akreditavusi vidurinio ugdymo programą, tapo pirmąja Varėnos rajono gimnazija.

2010-2011 m. mokyklą baigė 67-a laida.

Parengė Martynas Kriukonis, IVa g kl.

Vytauto Černiausko nuotrauka

Saulėtoji Kreta

Kiekvienas nuvykęs į šią nuostabią salą pirmiausia išgirsta žodžius: „Sveiki atvykę į saulėtąją Kretą.“ Tai teko išgirsti ir man, nors vos tik išlipusi iš lėktuvo nustebeu, kad lyja. Prireikė netgi šiltos striukės, nes oras nepasitaikė tuo metu pats šilčiausias. Bet visgi net 124 saulėtos dienos manęs laukė po trumpo lietaus.

Kretoje ne tik ganėtinai šilta, bet ir neįtikėtinai gražu.

Visą gyvenimą svajojusi išvysti kalnus, galėjau stebėti juos ištisus mėnesius. Nors didingos uolos, glostomos debesų, ir uždengdavo horizontą bei ryškius tos vasaros saulėlydžius, tai man netrukdė, atvirkščiai suteikė gamtos grožiui kitokią formą. Vietiniai žmonės sako, kad Kretos kalnams per milijonus metų, tokie jie ir atrodė – labai seni, pergyvenę šitiek metų ir nė trupučio nepasikeitę.

Neįtikėtina man buvo ir tai, kad Kretos krantus supanti Viduržemio jūra ryškiai mėlyna, kaip ir pats dangus katrią vasaros dieną. Tokiai kaip man, kuri jūrą pamatyti galėdavo tik kartą per dvejus metus, turiu omeny, Baltijos jūrą, ši sala prilygo rojaus kampeliui, nes niekur nemačiau tokio grožio. Čia gali pasirinkti paplūdimį, kokį tik nori, nes visi jie skirtingi: gilūs ir seklūs, dideli bei maži, dumblinesni ir labai švarūs, skaidrūs, netgi spalvoti. Man labiausiai patiko Elefonisi paplūdimiai su rožiniu ir itin minkštu smėliu. Vanduo Elefonisi yra švelniai žydras, o truputėlį pavažiavę į vakarus galime pasigrožėti tūkstantį metų augančiu kedrų miškeliu, kurį pasodino vietiniai, norėdavę pasislėpti medžio šešėlyje nuo pernelyg didelio karščio. Įmantriai įrengta drėkinimo sistema palaikė kedrų gyvastį sausame molyje. Be kita ko, molio Kretoje yra į valias, todėl manęs nelabai stebino vietiniai ir tikrai milžiniški turgūs, kuriuose buvo pardavinėjama tradicinė Kretos keramika.

Dauguma pagrindinių miestų ir miestelių Kretoje yra išsikūrę prie pat jūros kranto, nes žmonės yra be galo prisirišę prie jos. Vasarą gyvenau Hersonisoje. Tai miestas netoli Heraklijono (Iraklijon – Kretos sostinė). Apskritai, miestuose gausu viešbučių, restoranų,

o miesteliuose populiarios tavernos (restoranai) turistams pritraukti. Bet labiausiai žavėjauosi kalnų gyvenvietėmis. Netoli Hersonisos (20 min. į kalnus) dėmesį patraukia mažas miestelis Mochos, gundantis tradiciniu maistu ir neįprastais papročiais. Kiekviena gyvenvietė pasiūlo savotiško, bet tikrai gardaus maisto, kokio gali paragauti tik ten, kur jis gaminamas. Bet kaip ir visur, gali prisikirsti fetos sūrio su šalimais tevernos natūraliai auginamomis daržovėmis. O savotiška kretiečių manija yra alyvuogių aliejus, medus ir vynas bei rakė (tradicinis Kretos gėrimas). Viskas man pasirodė lyg sveika mityba, dėl kurios žmogus nepriaugtų nė gramo riebalų. Vis dar pagalvojusi apie tradicinį Kretos maistą, prisimenu ir jo skonį. Tai dar vienas mane žavintis dalykas, o kuo taverna paprastesnė, tuo maistas geresnis.

Man teko dirbti Armindos viešbutyje, turinčiame Asterija SPA bei priėjimą prie jūros. Gana dideliame bei prestižiniame viešbutyje bedirbdama animatorių komandoje, pažinau begales gerų žmonių, kurie viską darydavo su meile, jautėsi tarytum šeima ir aš tapau tos šeimos dalimi. Nors graikai ir labai lėti žmonės, besimėgaujantys gyvenimu, visgi jie yra tikrai protingi ir geraširdžiai.

Kretoje nėra taisyklių, netgi eismo. Ir jei laikysiesi taisyklių, gali greitai nukentėti. Kaip sakoma ten: „Dieną, mes dirbame, o naktį linksminamės.“ Jei žmogus nori gyventi Kretoje, turi prisitaikyti prie to chaoso, kuris ten gana dažnas ir tiesiog įprastas.

Papasakoti galima tiek daug, bet visiems patirtiems išpūdžiams ir neįtikėtinam grožiui apsaityti neužtektų popieriaus. Norint pamatyti, patirti tai, ką patyriau aš, mielas skaitytojau, pats turėtum apsilankyti Kretoje, kad įsitikintum, kokia tai nuostabi sala. Viskas, ko trokštame, kartais sutelpa į vieną mažą žemės lopinėlį. Žinoma, išvykus iš savo žemės, negalima pamiršti savo šalies, tradicijų, papročių, nes žmonės ne tik nori tau duoti dalelę savo tėvynės, bet ir pažinti tavąją. Taigi išvykime kartais, bet sugrįžkime.

Vita Pačkauskaitė, IVb g klasė

Sonatos Leknickaitės, IIa g kl. nuotrauka „Vienatvė“

Domanto Nedzinsko piešinys, II a g kl.

Kelionė į rudens akademiją

2011 m. lapkričio 2 – 7 d.

Rudenį Palangoje vyko Lietuvos rašytojų sąjungos organizuota rudens akademija. Į ją kvietimą gavau ir aš, todėl noriu pasidalinti savo išpūdžiais.

Iš pradžių išsigandau, nes per pirmą paskaitą galvojau: „Kur aš atsiradau?“ Vėliau nuomonė pasikeitė iš esmės, supratau, kad mano vieta – čia. Pirmoji paskaita išgąsdino visus. Vėliau, kai jau artimiau susipažinom, supratom, kad vieni be kitų negalim, nes esame panašūs. Paskaitos tikrai nebuvo bauginančios, jos itin naudingos. Davė ne tik žinių, bet suteikė galimybę giliau pažinti save.

Paskaitas ir užsiėmimus vedė poetas – fotomenininkas Ričardas Šileika, poetai Aidas Marčėnas, Benediktas Januševičius ir dar daugiau poezijos bei kinematografijos atstovų. Kadangi su jais gyvenome kartu, toje pačioje viloje, tai ir pažinti bei susidraugauti su jais turėjome didžiausią galimybę. Kaip

vienas iš akademijos dalyvių sakė: „Aš tikrai neįsivaizdavau, kad tokie dideli žmonės taip paprastai kaip visi žmonės valgo.“ Valgėme visi kartu viename restoranėlyje. Ir išties niekada skaitydamas eilėraščių nepagalvoji, kad tai galėjo parašyti paprastas žmogus, toks pat paprastas kaip ir tu. Labai visapusiškas yra Aidas Marčėnas. Pirmą kartą išgirdęs eilėraščių jis sugebėdavo pasakyti keliolika kartų ilgesnį komentarą už patį eilėraščių ir jį kuo smulkiausiai išanalizuoti. Jis tai mėgdavo, ypač jei tekstas jam patikdavo. Išsiplėsti poetui nebūdavo sunku net per vakarienę. Ričardas Šileika visus šildė iš savęs sklindančia šiluma. Jis jos skleidė labai daug. Stebindavo mus mums negirdėtais žanrais ir savo poetišku gyvenimu, be to, įrodė, kad poezija neturi ribų. Poezija fotografijose, geležėlėse ir sms žinutėse... Viskas, į ką tik Ričardas pažvelgdavo, tapdavo poezija. Panašiai stebėjomės ir Benediktu Januševičiumi. Jis

perkandęs dadaistų subtilybes. Iš jo sužinojome apie vizualiąją poeziją. Šie žmonės stengėsi sukurti mums kuo palankesnes sąlygas kūrybai. Vakarui duodavo paskaityti vertingų knygų. Vila „Diemedis“ turi savotišką knygų biblioteką, o kiekviename kambaryje stovi lentyna su knygomis.

Vakarais po filmo peržiūros susirinkdavome viename kambaryje ir garsiai skaitydavom šiuolaikinę poeziją, kurią reikia išgirst skaitant garsiai. Daug bendraudavom, tarpusavyje pasidalindavome patirtimis. Man tai nebuvo atostogos, man tai buvo didžiulis darbas su savimi, o po darbo visi drauge galėjome džiaugtis nuostabia rudens jūra, ištuštėjusiomis kopomis ir paplūdimiu. Dažniausiai jus aplankydavom vakarais laukdami saulėlydžio. Vieną vakarą turėjome suorganizuoti poezijai skirtą renginį viešojoje Palangos bibliotekoje. Renginys buvo sėkmingas. Nepriekaištingą darbą atliko mūsų sudėliotos asociacijos. Buvome patenkinti ir pasijautėme dideliais žmonėmis, kai mūsų klausė net geri arba labai geri rašytojai ir poetai bei kiti svarbūs kultūros

Girgždantys akių vokai

Išsitaško tyru skruostu nuslydusi ašara,
sutikusi tavo pūkeliais žvilgantį protą.
Skyla vaikystėj sekta pasaka,

nors jau vėlu, tamsu ir miglota.
Laumė pasinėrus į tirštą rudenio rūką,
audžia giją, ne, ne giją, verčiau storą pantį.

Esi akla ir kartuvių kilpos mintims nematai,
esi tyra kaip degtukais žaidžiantys
kiemo vaikai.

veikėjai. Tai mums, kaip pradedantiesiems, buvo milžiniškas įvertinimas. Mums visiems kartu pavyko nuveikti labai daug: daug išmokti, daug suprasti, daug užaugti, susirasti daug draugų, patirti daug nepakartojamų įspūdžių. Kaip sakė Ričardas Šileika: „Buvome viena draugiškiausių akademijų.“ Tai išties jautėsi. Jaučiasi ir dabar. Su dauguma dalyvių tarpusavyje palaikom ryšį. Likom geri draugai ir už akademijos ribų.

Širdelė

Pasikeisk širdelę
ir tušinukas vėl rašys.
Tavasis labai elegantiškas
ir be mygtuko viršuje,
jį paspaudus
galvutė pasislepia.
Tavasis taip nemokėjo.

Jo galiukas neapgraužtas.
Stebisi šratinukai
numesti ant skaičiuotuvo,
kad greičiau būtų pasiekiami.

Jis ne juodas,
ne mėlynas,
ir ne žalias.
Jis bespalvis.
Skirtas plačiom akim.

O tavo marškiniai be tušinuko,
Krūtinės kišenėj,
saugančio širdelę,
neelegantiški
ir prasagstyti per daug...
Per daug tavo bamba
rėžia akį.

Aistis Jurkonis, IVa g kl.

Ugnės Bingelytės, IVa g kl. nuotrauka

Ar būti gudriam – tas pats, kas išmintingam?

Labai dažnai sau keliame tokį klausimą: ar būti gudriam – tas pats, kaip išmintingam? Žinoma, visi atsakome skirtingai. Mano nuomone, gudrumas ir išmintingumas – du skirtingi dalykai.

Gudrumas – tai mokėjimas išsisukti iš įvairių situacijų pasinaudojant kito gerumu ar netgi nelaime. Šia savybe su niekuo negali pasidalinti ar patarti. Pavyzdžiui, kai klasėje yra tokių mokinių, kurie moka gražiai kalbėti, padlaižiauti, jiems patiems nereikia stengtis mokytis, o naudodamiesi savo sugebėjimais, gudrumu, pasiima nusirašyti namų darbus iš kitų.

O išmintingas žmogus gali patarti, nesinaudoja kitu žmogumi, stengiasi į viską atsižvelgti ir apgalvoti. Imkime tą pačią situaciją, kurią minėjau anksčiau: mokinys, kuris nusirašinėja namų darbus ir nesimoko, elgiasi labai neatsakingai ir nemąsto apie savo ateitį. O tas, kuris duoda nusirašyti, prieš darydamas „meškos paslaugą“ turėtų paaiškinti, kad taip daryti negalima, reikia mokytis pačiam, nes taip toli nenuėisi.

Taigi būti gudriam ir išmintingam nėra tas pats. Gudrumu gal ir gali ką nors pasiekti, bet laikinai, o išmintis rodys kelią net sudėtingiausiose situacijose.

Lina Krušniauskaitė, I g kl.

Senos gryčios grožis

Aš niekada nepamiršiu savo prosenelių senos gryčios – nors ji buvo sena, bet savo grožiu, jausumu ir patrauklumu pralenkė bet kokią kitą pastatą.

Kartą aš atradau, jog šios gryčios grožis – ne vien tik išorinis. Vieną šiltą, nuobodžią dieną įslinkau į jos palėpę. Ši buvo tamsi, dulkėta ir labai šalta. Įeidamas netyčia užtrenkiau duris! Negalėjau išeiti, nes nemačiau, kur buvo nedidukės durelės. Palėpėje atradau seną žvakę ir dėžutę degtukų. Uždeges žiburį aiktelėjau iš nuostabos – palėpė buvo pilna daiktų iš mano prosenelių jaunystės. Jų drabužiai ir nuotraukos – viskas buvo čia. Nežinau, kiek laiko praleidau šioje paslaptingoje vietoje, bet kai mane atrado tėvai, dar valandą tyrinėjau senelio nuotrauką, kurioje lyg du vandens lašai mes buvome panašūs.

Senelių gryčia man visada patiko, nes ji nebuvo tokia grubi, šalta ir bejausmė kaip dabartiniai namai. Vien pažiūrėjęs į jos raudoną išorę sušyli. Langai ir durys buvo jaukios, nusitrynusios baltos spalvos. Šiaudinis stogas panašus į didelę lovą, į kurią atsigulęs nenorėtum atsikelti.

Įėjęs pro lauko duris patenki į prieškambarį. Jo šviesiai ruda spalva tiesiog kviečia eiti toliau į vidų. Dešinėje – durys į virtuvę, kurioje stovi didelė balta krosnis. Antros durys dešinėje slepia kambarį su laiptais, kurie kviečia į palėpę. Prieškambaryje esančios durys į kairę veda į svečių kambarį. Jaukus, mažas kambarys puikiai tiko mano greitiems seneliams, kai šie priimdavo atvykusius artimuosius. Durys šalia svečių kambario slepia svečių miegamąjį. O tiesiai iš prieškambario pro duris įžengi į svetainę, kur stovi mažas staliukas ir keli krėslai.

Nors mano senelių gryčia ir sena, ji yra viena iš gražiausių, kurias aš mačiau. Tai tik įrodo, kad metai grožio negadina, o sukaupia patirties, prisiminimų, kurie tampa dar ypatingesni.

Ignas Bingelis, 8 kl.

Jovitos pamoka gamtoje

Išaušus saulėtam, bet šaltam rytui, Jovita nusprendė įamžinti nuostabų gamtos vaizdą, kuris atsivėrė žiūrint pro langą, ir juo atskleisti visą gamtos grožį ir nepaprastumą.

Mergaitė pasiėmė visas priemones, tinkamai apsirengė ir išėjo į kiemą. Nusprendusi, ką nori pavaizduoti, pasistatė molbertą, kėdę ir pasinėrė į savo mėgstamą darbą. Vos atsisėdusi peržvelgė prieš save atsivėrusį vaizdą. Dabar ji matė baltą kaip lapą sniegą, kuris žėrėjo saulės spinduliuose, apšerkšnijusias šakas bei upelį, ant kurio ledo atsispindėjo ji pati ir jos šunelis. Tikriausiai ir jis padės Jovitai stebėti gamtos grožį.

Praėjus kelioms minutėms mergaitė jau buvo sugalvojusi, kaip viskas atrodys jos paveiksle. Pirmiausiai ji pavaizduos neapsakomo baltumo

sniegą, po to sunkiai nulinkusias nuo šerkšno šakas. Jovitai atrodo svarbu ir užšalęs upelis. Jovita ir jį nutapys. Mergaitė pastebėjo, kad šunelis strigsi iš noro būti pavaizduotas, todėl Jovita surado jam vietą savo paveiksle.

Po kelių valandų piešinys buvo baigtas. Savo darbu Jovita buvo patenkinta – jame aiškiai atsiskleidė gamtos grožis. Net ir šunelis, pamatęs paveikslą, tikraja to žodžio prasme, nustėro.

Taigi, visai nesvarbu, ar paveikslą stebi žmogus, ar gyvūnas, visiems jis sukelia nuostabą, nes gamtos grožis yra nepaprastas ir nepakartojamas.

Reda Baranauskaitė, 8 kl.

Domanto Nedzinsko piešinys, Ila g kl.

Verslumo savaitė

Lapkričio 21–25 dienomis mūsų gimnazijoje praūžė „Verslumo savaitė“. Šios tarptautinės šventės metu vyko daugybė renginių. Jų virtinę pradėjo „Monopolio“ turnyras, kuriame dalyvavo 6-7 klasių mokiniai. „Monopolio“ žaidimas moko skaičiuoti, investuoti, pirkti, parduoti. Daugiausiai uždirbusiems ir geriausiai investavusiems dalyviams įteiktos padėkos, o prizininkais tapo šeštokai: I vietą užėmė Lukas Baliukonis, II – Daumantas Žitkus, III – Dovydas Viniarskas.

Na, o tiems, kurie svajoja įkurti savo nuosavą verslą, patarimus dalijo buvusi gimnazijos mokinė, verslininkė Aldona Diburienė. „Prasidėjus pamokai A. Diburienė labai džiaugėsi vėl sugrįžusi į mokyklą ir galinti pasidalinti patirtimi apie verslą su mumis, mokiniais. Iš jos lūpų išgirdome daug įdomių faktų, kaip jos šeima įkūrė verslą. Ji teigė, jog ne viskas taip paprasta, kaip atrodo iš pirmo

žvilgsnio. Buvusi mokinė pasakojo, kad būti verslininku yra savų plusų ir minusų. Geroji pusė ta, kad tu esi pats sau vadovas, niekas tau negali komanduoti, bet kai turi savo įmonę, nebelieka atostogų, visą laiką privalai daugiau ar mažiau dirbti. Verslininkė savo įmonei vadovauja jau 17 metų. Per tuos metus patirta visko: ir sunkių, ir gerų laikų. Bet ji pastebėjo, kad gero verslo pagrindas yra partneriai, su kuriais tu dirbi. Pamoka apie verslumą prabėgo labai greitai, net nepastebėjome. Gimnazistai gausiais aplodimais padėkojo verslininkei, kad atėjo į gimnaziją, skyrė mums savo brangaus laiko ir pasidalino mintimis apie verslą.“ – papasakojo IIIbg klasės mokinė Gintarė Čaplikaitė.

Per „Verslumo savaitę“ ne tik domėjomės, kaip ateityje užsidirbti pinigų, bet ir stengėmės prisidėti prie gamtos saugojimo. Pasirodo, perdirbus vieną toną popieriaus, į orą nepatenka 2,5 tonų anglies dioksido ir išsaugoma 17 medžių, sutaupoma 2,74 kubiniai metrai sąvartyno ploto ir pagaminama energijos, kurios maždaug šešis mėnesius pakaktų apšildyti vieną namą! Popieriaus atliekas, priklausomai nuo rūšies, galima perdirbti 4-6 kartus. Mokiniai noriai prisidėjo prie akcijos „Keičiu makulatūrą – į tualetinį popierių“. Daugiausia makulatūros – 28 kilogramus – surinko IVag klasės mokinė Ugnė Bingelytė. Aktyviausi buvo penktokai kartu su klasės auklėtoja Vilija Katkevičiene, surinkę 91 kilogramą.

Turint nuosavą verslą, viena iš svarbiausių verslininko savybių – būti atsakingam. Tuo įsitikino Ig klasės mokiniai, nuvykę į „Iki cento“ parduotuvę. Apie ten išmoktą pamoką su mumis pasidalijo Ig klasės mokinė Lina Krušniauskaitė. „Mūsų klasę kartu su ekonomikos mokytoja Rima Jauneikiene parduotuvėje šiltai sutiko jos vedėja, buvusi mūsų gimnazijos mokinė, Alma Viniarskienė. Ji mums papasakojo apie prekybos įmonių darbuotojų kasdienybę: kaip reikia pateikti prekių užsakymus, kaip užsakyti reikiamą jų kiekį, koks turi būti parduotuvės pelnas ir kiek galima prarasti pinigų už laiku neparduotas prekes. Buvome nuvesti į sandėlį. Kaip tik tuo metu į parduotuvę pristatė užsakytas

Sonatos Leknickaitės, II a g kl. nuotrauka „Negyvas šešėlis“

prekes. Stebėjome, kaip jas iškrauna ir priima.“ Gimnazistai suprato, kad pardavėjų darbas nėra lengvas darbas ir reikalauja atsakomybės. Galbūt šia veikla susidomės kas nors ir iš jų.

Galiausiai visą savaitę vainikavo ilgai lauktas ir visiems itin patikęs „Blusų turgus“, kuriuo džiaugėsi Gintarė Čaplikaitė: „Čia mokiniai galėjo pardavinėti pačių pasidarytus darbelius, o kas tokių neturėjo, prekiaavo įvairiausiais niekučiais, kaip antai: nenaudojamais rašikliais, pieštukais, senais sąsiuviniais bei pratybomis. Turgaus darbą prižiūrėjo mokesčių inspekcija, ja tapo IVg klasės mokiniai. Kiek teko girdėti, jokių nesklandumų nebuvo. Prekyviete tapo 1 – ojo aukšto koridorius, čia išsirikiavo apie 20 prekybininkų su savo prekėmis. Turėjome juodosios keramikos kampelį, kur savo nuostabius dirbinius pardavinėjo IIIg klasės mokinys Rokas Pačkauskas, jo prekės paklausios buvo tarp mokytojų. Turgus neapsiėjo ir be papuošalų. Igi klasės mokinė Jolita Šmitaitė pardavinėjo dekupažuotus auskarus, aplink ją sukosi pulkai panelių, kiekviena norėjo nusipirkti kuo gražesnius auskarus ir jais pasipuošti. Teko matyti gana daug suvenyrų, bet gausiausia prekybininkai prigamino pakabukų, suvertų iš karoliukų, jais jau kitą rytą dauguma mokyklos mokinių

buvo padabinę savo išmaniuosius telefonus.“ Iš tiesų nieko keisto, kad paklausiausios prekės buvo pratybos. Blusų turgus tęsėsi visą šeštąją pamoką. Jam pasibaigus vaikai išėjo laimingi, prisipirkę, ko reikia ir ko nereikia. Bieka džiaugtis, kad mokykloje buvo proga išbandyti savo sėkmę prekiaujant. Tikimės, kad šis turgus buvo ne pirmas ir ne paskutinis.

Dar labai svarbu, kad mokiniai ne tik dalyvavo renginiuose, bet ir rašė rašinėlius „Kodėl noriu savo verslo?“, vyko klasės valandėlės tema „Kaip pradėti savo verslą Lietuvoje“. Diskutuodami ir rašydami priėjome prie bendrų išvadų, kad Lietuvoje galima pradėti bet koki verslą, tik tam reikia gerų ekonomikos žinių, drąsos, tvirtos logikos, pasitikėjimo savimi ir svarbiausia, nebijoti didelės rizikos. Čia aš norėčiau pritarti jau mano minėtai gimnazistei Linai, kad „niekada negalima sustoti pusiaukelėje, reikia turėti gerus ir patikimus partnerius, užsitikrinti gerą verslo vardą ir rimtai įvertinti savo galimybes ir bankų teikiamas paskolas“. Bieka džiaugtis, kad tokia šventė vyko gimnazijoje, ji nepaliko abejingų, galbūt ateityje iš mūsų išaugs puikūs verslininkai.

Šventę apžvelgė Digna Čaplikaitė, IIbg klasė

Miražai

Taip įnirtingai maščiau apie namų darbus, kad net nesusigaudžiau realybėje. Įsivaizdavau, kad rašau į sąsiuvinį atsakymus. Atsipeikėjau tik vakare – užverčiau sąsiuvinį ir tik klasėje jį atsivertęs pamačiau, kad klausimai visgi neatsakyti. Ką aš žinau, gal ir dabar dar svajoju..

Justas Jakavonis, IIIa g kl.

Sonatos Leknickaitės, II a g kl. nuotrauka „Sielos veidrodis“

Vinco Krėvės gimtadienis

Šių metų Spalio 21 dieną merkinės Vinco krėvės gimnazija šventė 129-ąsias Vinco Krėvės gimimo metines. Visą mėnesį 5 – 8, I – III gimnazijos klasių mokiniai skaitė rašytojo kūrinius. Gilinomės į dramatišką „Dainavos šalies sunų žmonių padavimų“ pasaulį, artimiau susipažinome su „Šiaudinės pastogės“ kaimu, šnekėjome su Raganiumi iš to paties pavadinimo apsakos.

Mes, vyresnieji, nusprendėme paporinti mažiesiems tai, ką spėjome pažinti. Išsprogdinę akytes, ištempę ausytes, siurbte siurbė kiekvieną mūsų žodį. Kartu su pradinukais dar kartą susitikome prie „Milžinkapio“, išvydome narsų berniuką Raivedį ir jo gražiąją mergelę Meilūžę, plaukidami po Gilšės ežerą suradome pragaištingai nuskendusios pilies bokštus, bevaikščiodami po mišką aptikome keistą akmenį, kuris, pasirodo, esąs nelaimingą meilę patyrusi mergelė Vanda. Išalkę užsukome pas Antanuko ir kitų Krėvės vaikų bobules, kurios kuitėsi virtuvėje, kepė blynus, barė neklaužadas, nuoširdžiai aiškino vaikams apie Dievulį. Pavargę prisėdome po Grainio liepa ir klausėmės skerdžiaus Lapino pasakų apie Perkūną, Vaivą ir Straublį, pokštavome su kitu skerdžiumi Raganiumi. Išklausę visas istorijas mažieji mūsų draugai padedami mokytojų piešė kūrinių interpretacijas. Įdomiausia, kad pirmokėliai daugiausia nupiešė degančius

Gilšės dvarus, vadinasi, patiko pasiplaukiojimas po ežerą.

Pagal pasirinktus ir perskaitytus kūrinius 5 – 8 ir I – III g klasių mokiniai kūrė savo prekyviečių pavadinimus, prisistatymus, įvaizdį „Simajudo turgui“. Taip ir atsirado „Didingi užkeiktos mergos dvarai Gilšėje“, „Antanuko kiemas pas Dievulį“, „Dvainių atsivertimo kiemelis“, „Pas dangaus vartus“, „Vaivos juostos“ ir kt. Juose spalio 21-ąją galima buvo galimai įsigyti dyviniausių dalykų, kurių kilmė irgi iš Krėvės versmių: „Žemaituko sodo obuoliai“, „Gervydės meilės siūleliai“, „Žydėlio Jankelio papildai“, „Bajoro Mykio sūriai“, „Zubrio gira“, „Gilšės vanduo“, „Kasiulio virvelės“, „Skerdžiaus aštuonkojai iš siūlų“, „Gugio žolelių arbata“, „Lapino grūdai“ ir t. t. Nuo pat ankstyvo ryto aktų salėje šurmuliavo Simajudo turgus, mokiniai buvo virtę į paprastus sodiečius, bet tarp mūsų buvo ir tikrų miestiečių, pasipuošusių ir bajorai. Ko tik čia nebuvo: mokiniai pardavinėjo skaniausius savo kepinus, nuo obels nuskintus obuolius, ką tik iškultus grūdus. Pirkėjai negalėjo atitraukti akių nuo juodosios keramikos dirbinių, pintinių juostelių, įvairių skirtukų. Visai mugei vadovavo Skerdžius aštuntokas Ignas Bingelis ir Bobulė šeštokė Emilija Rožankevičiūtė.

Šią šventinę dieną už prekes atsiskaitėmė ypatingais pinigėliais – „krėviukais“. Visą spalio mėnesį juos piešė mokiniai per dailės pamoką, o likus savaitei iki mugės

išsijuosę gilinome savo žinias apie rašytojo gyvenimą ir kūrybą užsidirbdami pinigėlius „Krėvės banke“.

Kaip ir kasmet ketvirtos klasės gimnaistai pirmokėlius krikštijo krėviukais, šie prisiekė būti dori ir garbingi Krėvės žemės ir dangaus piliečiais ir, žinoma, aplankė memorialinį rašytojo muziejų Subartonių kaime bei padėjo gėlių ant jo kapo. Simajudo turgaus improvizuotoje aikštėje iškilmingai prisiekė gerbti tikro gimnazisto vardą, būti verti krivaičių titulo ir I gimnazijos klasės mokiniai.

Po prekybos linksmybių visa gimnazija vėl sugrįžo į aktų salę, kur stebėjo projekto „Dzyvų dzyvai“ dalyvių pasirodymus. Visą valandą Krėvės žemės ir dangaus verslininkai, ūkininkai, prekeiviai ir meno žmonės, ramiai atsipūtę, mėgavosi dainomis, šokiais ir vaidinimu. Nedzingės vaikų folklorinio ansamblio „Piemenukai“ su vadove Vanda Mockevičiene raiškiai perskaitė „Užkeiktos mergos“ padavimą, įterpdami keletą dzūkiškų

dainų. Beje su jais dainavo ir mūsų gimnazistė Monika Vaisietaitė. Mūsiškių „Kukumbalis“, projektui į savo gretas priėmęs keltą gimnazistų, nudžiugino folkloriniu spektakliu, nuaustu iš Krėvės padavimo „Gilšė“ teksto, dzūkiškų dainų, ratelių ir šokių audinio. Jis priminė mums, kad važiuodami maudytis į Gilšės ežerą žinotume, kokios baisybės laukė iš Alytaus Merkinėn skubančių pirklių, kad atmintumėm, kaip negalima savo laimės aukuro krauti kitų kruvinu darbu, kad suprastumėm, ką slepia gilūs šio ežero vandenai. Alytaus r. Eičiūnų vaikų ir jaunimo užimtumo centro vaikų folklorinis ansamblis sužavėjo nuoširdžiomis dainomis, šokučiais, kapela ir nuostabiu vyriausios narės, jau studentės Akvilės Vervečkaitės balsu.

Gerbiamo rašytojo, didžiojo dzūko gimtadienis kaip ir kasmet praėjo sklandžiai. Jam stropiai ruošėsi visa mokykla – mokytojai, mokiniai, o šiemet itin gražiai derėjo lituanistų darbas. Ačiū visiems ir iki kitų metų Vinco Krėvės jubiliejaus.

Gintarė Čaplikaitė IIIb g kl.

V. Krėvės dienos akimirkos. Vytauto Černiausko nuotraukos

Tolerancijos diena

Šių metų lapkričio 16 dieną visoje Lietuvoje buvo minima tolerancijos diena, mes minėjome irgi. Šios dienos simbolis – tolerancijos laivas, todėl mūsų tema skambėjo magiškai: „Kad aitvarai padėtų laivams išplaukti į jūrą“. Aitvarai – tai mokytojai, rodantys kelią danguje mokiniams – laivams, kad šie nepasiklystų mėlynkraštėje jūroje.

Visą savaitę ruošėmės tolerancijos dienai. Pradinių klasių mokiniai lankstė laivelius ir juos suplukdė į vieną erdvę, primindami, kad gyvenime, kaip ir jūroje, sutinkame daug įvairių žmonių ir su jais turime būti tolerantiški. Vyresniųjų klasių mokiniai ant lapelių rašė įvairias sentencijas apie toleranciją. Iš šių užrašų buvo sudėliota šypsena, papuošusi visų mokinių mėgstamą vestibulį pirmajame aukšte. Klasių valandėlėse auklėtojai su savo auklėtiniais diskutavo apie tai, kaip turime gerbti kito nuomonę, toleruoti draugo kitoniškumą, tiesiog mylėti vieni kitus.

Trečiadienio rytą, lapkričio 16-ąją, nuo mažiausio pirmokėlio iki abituriento ir mokytojų – visus pasitiko mokinių tarybos nariai, kurie priminė tolerancijos svarbą ir įsegė emblemas: mokiniams – tolerancijos laivą, mokytojams – aitvarą. Per pertraukas galėjai stebėtis gimnazijos bendruomenę, pasipuošusią mėlynais rūbais, o per ilgąją pietų pertrauką vyko tinklinio varžybos tarp mokytojų ir mokinių. Rungtynes, kaip ir dera, nugalėjo draugystė. Renginiai, skirti tolerancijos dienai, baigėsi varėniškių grupės „Sauliagalviai“ ir mūsų mokinių prezidentės Vitos Pačkauskaitės koncertu.

Apibendrinama norėčiau pasakyti, jog kiekvieno žmogaus laivas yra „kitoks“ ir jį plukdome skirtinga kryptimi. Plaukdami gyvenimo keliu, mes sutinkame kitus laivus, nepanašius į mūsų, bet labai savitus ir įdomius. Kaip tada elgiamės: juos aplenkiamo, šaliname iš savo kelio ar užmezgame pokalbį ir bandome būti draugiški.

Gintarė Čaplikaitė, IIIbg kl.

Ugnės Bingelytės, IVa g kl. nuotrauka

APIE DRAUGYSTĘ IŠ PERNYKŠČIŲ ARUODŲ

Draugas mielas,
Draugas linksmas,
Jį nelaimėje pažinsi.

Su draugu mes lekiame,
Su draugu mes spiriam,
Su draugu mes metame.

Niekas mūsų nebemato,
Lipam čia, nulipsim ten,
Bėgam vėjais lyg audra.

Žiūrim – jau naktis čia pat,
Išlydėti draugą reikia,
Liūdna tą daryt...

Bet rytojus ne poryt!
Lėksim draudžiama jėga,
Lyg pasaulio didelė jėga!

Kristupas Černiauskas, 5 kl.

Turėti gerą draugą –
Tai džiaugsmas nuostabus.
Nelaimėj jis tave paguos,
O sėkmėj pasidžiaugsime kartu.

Gabrielė Lukšytė, 5 kl.

Jeigu nori draugą tu turėti,
Klausk mamos ar tėčio.
Jie patars tau, mielas vaike,
Kad draugautum be patyčių.
Ir žinoki tu tikrai,
Tokia draugystė tęsiasi ilgai.

Vytautas Čaplikas, 5 kl.

Tegul skamba juokas draugystėj!
Tegul skamba dainos draugystėj!
Tegul čiulba paukščiai draugystėj!
Tegul šypsosi pavasaris draugystėj!

Erika Kašalynaitė., 8 kl.

Tikrą draugą šaunu turėti,
Visuomet ir visur gali juo pasitikėti.
Nepamiršk – būtina draugą branginti,
Jeigu reiks – privalai jį apginti
Nuo apkaltų, šmeižto, patyčių...
Kad draugystės sugriaut nieks nedrįstų!

Aira Rutkauskaitė, 8 kl.

Tikra draugystė – ji nežus,
Jei draugas ištikimas bus.
Paguos nelaimėj, bus drauge,
Kai negandos užgrius tave.

Kai draugų būry esi,
Net mokykla nebaisi.
Nes draugystė – tai jėga,
Net liūdėt nėra kada.

Reda Zinkevičiūtė, 8 kl.

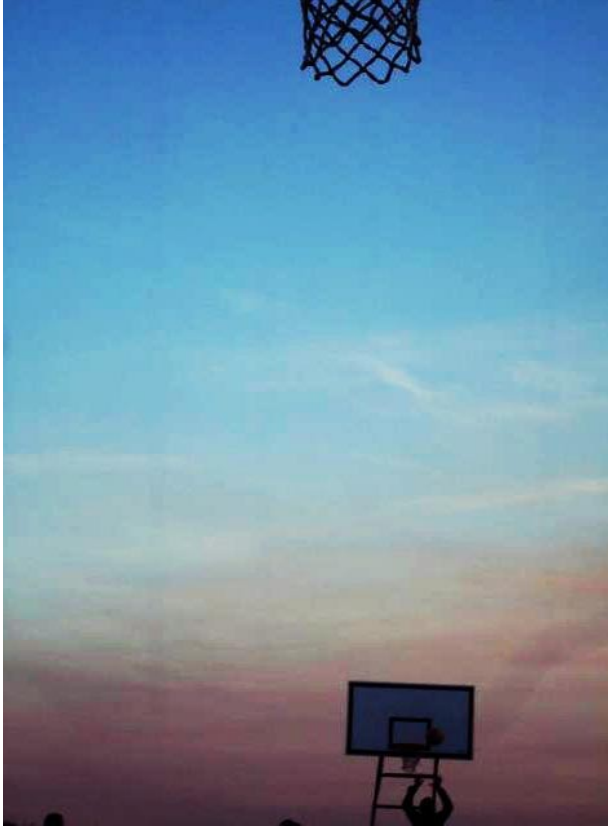

Fotoeksperimentai

Sonata Leknickaitės, I g kl.

„Šviesa tunelio gale“

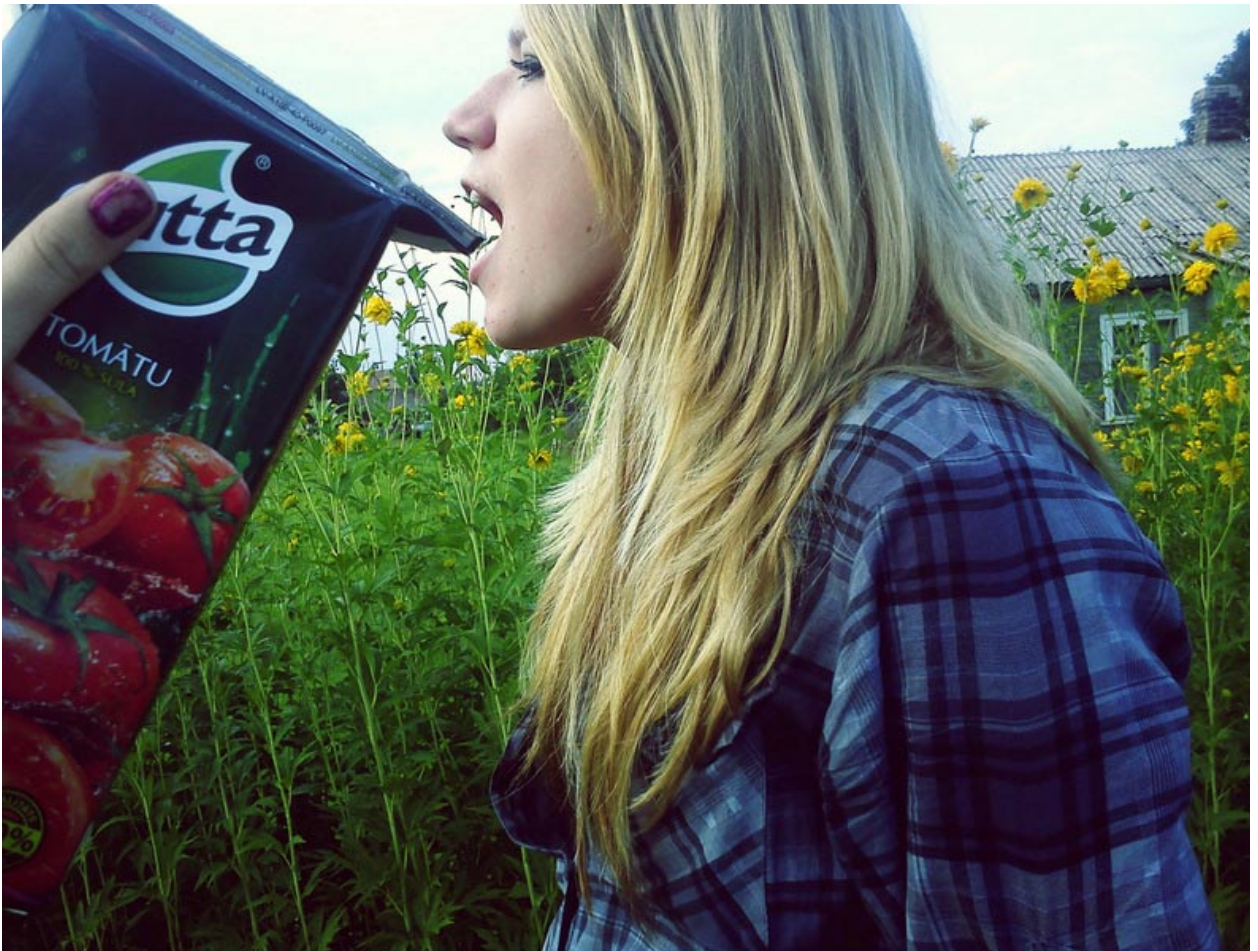

„Vasara“

„Devintas pavasaris“

„Optinė apgaulē“

ALUMNAI

Kai gimnazijos mokiniai palieka mokyklą, išeina savarankiškai mokytis ir gyvent, ne vieną buvusį užplūsta šilti prisiminimai ir noras pasidalinti tuo, kaip sekasi. „Šulinys“ siūlo naują rubriką „Alumni“, kur spausdinsime baigusiujų gimnaziją mintis, laiškus. Jūsų dėmesiui keli pernai ir prieš dvejus metus baigusiujų laišukai, adresuoti mokytojai Ritai Černiauskienei.

Labą dieną, mokytoja Rita,

Neplanavau Jums taip greitai rašyti, bet ką tik parašiau du laiškus ir nusprendžiau, kad nuotaika visai tinkama parašyti trečiąjį. Ir visai netrukdo tai, kad antra valanda nakties (studento bioritmas pasislinko į naktį, nieko nepadarysi), o laišką išsiųsiu rytoj.

Kaip visada pasidalinsiu savo mintimis mintelėmis, pastebėjimais ir išgyvenimais.<...>

***

Jau mokykloje man patiko Škėmos „Balta Drobulė“ arba Kafkos kūryba. Tiesiog pajutau, kaip gyvenimas gali įkalinti Tave į kažkokią mažą erdvę ir iš jos nepaleisti, lyg būtum apjuostas devyniom grandinėm ir devyniom spynom be raktų viduje. Jau tada įsivaizdavau tokį žmogų, o dabar gyvenimas leido iš tiesų tokiam pasijusti. Gal ne visomis prasmėmis, bet didžiąja dalimi. <...>

Penktadienį iš Vilniaus važiuodamas namo jau pravažiavęs Tolkūnus apsidairiau po laukus. Jie jau apsėti žiemkenčiais. Jau lygiai gražiai žaliuoja. Kai išvažiavau, dar daug kur styrojo ražiena, kitur nukastų bulvių laukai. Medžiai paveikti rudens, nors mieste to nepastebėdavau... Pamačius tuos laukus pirmą kartą aplankė tas kartokas jausmas, kad tapau svečiu savo namuose, ten, kur mano gimtinė, ten, kur viskas, kas brangiausia man... Šis jausmas apnikdavo mane nuvažiavus į Vilkiautinį, tėčio gimtinę, kur visada laukia močiutė, kur taip gera ir šilta širdžiai, rodos, ten net vėjas ramesnis, švelnesnis. Ten būdamas jaučiuosi esantis arti savo šaknų, prie protėvių, prie Tėvynės, prie Lietuvos. Išties sunku paaiškinti. Viliuosi, kad supratote ką norėjau pasakyti. Dar mokykloje supratau, kad ateis tas laikas ir Pilvingyje jausiuos lygiai taip pat. Bet tikrai negalvojau, jog tai nutiks taip greitai... Per greitai... Maniau, kai būsiu jau visiškai suaugęs,

dirbantis žmogus ir po ilgo laiko tarpo grįžęs pajusiu tą jausmą. O dabar tik trys savaitės... Ir va. Kai įvažiuoju į Pilvingį, vos susilaikiau neišspaudęs ašaros. Nesitikėjau, kad mane taip paveiks vien tik grįžimas...

***

Jau pasaulyje daugėja ženklų apie antrosios krizės artėjimą. Beveik įsitikinau, kad ji ateis. Pernelyg daug apie jos atėjimą rašančių (aišku, tikiu, ne dėl to). Vadinasi, juo daugiau žmonių tuo patikės, tuo daugiau pradės atitinkamai elgtis. O tai tik paspartins visą procesą. Gal negražu šitaip sakyti, bet žmonės avių banda, kurią labai jau lengva paveikti kaip tik nori – tik išsitrauk tinkamą botagėlį ar lazdelę tinkamu laiku tinkamoj vietoj. Berniukas jau numetė sniego gniūgžtę nuo kalno, ji jau rieda ir didėja. Tikrai nelaukiu, kas bus, kai ji pasieks kaimelį papėdėje... Kažkaip pastaruoju metu nemažai tokių negerų dalykų aplinkui mus pasaulyje ir visai šalia dedasi... Nepatinka man tas.

***

Ech, dar negreitai tas laikas, kai išmoksiu rašyti tik laimingus ir gražius laiškus, vis liūdnumu jie man persunkti išeina. Bet viliuosi, kad ateity tai pasikeis.

Nuoširdžiai, Martynas Žėkas

P.S. Reiks perskaityti Rėjaus Bredberio „Pienių vyną“, ji tikrai sustiprins mane gera energija.

Labas vakaras, miela mokytoja,

Kaip laikotės, ar jau esat nusiteikusi naujiems mokslo metams? Nusprendžiau parašyti, nes prisiminiau mokyklos laikus, literatūros pamokas, kavą, kuri buvo kaip atokvėpis nuo įtampas, nuo mokslų. Dabar suprantu, kaip tai tada buvo svarbu – turėti palaikymą, gauti

patarimą, supratingą žvilgsnį.

Ištojau į farmacijos fakultetą, turėjau pirmąsias paskaitas, kurios, nuojauta sako, tėra tik lengvas kojų pakutenimas prieš rimtą knygų graužimą. Žvelgdama atgal suvokiū, kaip viskas pravertė, netgi ir tai, kad klasėje buvom kiekvienas labai skirtingas, dabar tai padeda pristaikyti prie atskiro žmogaus. Čia studentai labai užsispyrę, siekiantys savo tikslo, gera būti tokioje aplinkoje, nes ir ji mane verčia judėti į priekį ir nesustoti.

Mieloji mokytoja,

Ilgai galvojau, ką būtent galėčiau Jums papasakot, nes išpūdžių ir visokiausių įvykių buvo nepaprastai daug.

Tad visų pirma pasakysiu, kad labai džiaugiuosi ištojusi į Kūrybines industrijas Vilniaus Gedimino technikos universitete. Šios studijos kol kas man labai patinka, išskyrus anglų kalbą, kurią čia tenka mokytis beveik taip pat sunkiai, o gal net ir sunkiau nei mokykloje. Dauguma dėstytojų labai draugiški ir rūpinasi mumis, kad viską atsiskaitytume (tuo jie primena Jus) ir kartais skatina bei padeda įgyvendinti kūrybines idėjas, kurios kyla darant įvairias užduotis. Pateiksiu vieną pavyzdį. Tai mano grupės draugės Mantės idėja. Kol kas tos lego kaladėlės išimtos, bet greitai ten jų atsiras ir daugiau, nes dabar bandom „iškaulyti“ iš įvairių įmonių finansinę paramą. Taip tikimės pagyvinti miestą, praskaidrinti tas pilkas spalvas.

Nepaisant visų šitų malonybių jaučiu, kad pradėjau naują gyvenimo etapą. Vien išvažiavimas iš namų kiek reiškia. Juk dabar esu visiškai atsakinga pati už save

Tikiuosi, kad ir dabartiniai dvyliktokai bus tokie, nes kiekviena minutė, praleista protingai, turi atsaką ateičiai. Gera jausti tą dvylikos metų svorį (nebūčiau pagalvojus, kad taip kada nors pasakysiu), kuris užaugino sparnus ir leido pasiekti, ko noriu (bent kol kas man atrodo, kad to noriu). Džiaugiuosi, kad nesėdėjau vietoj, čia mano žinios yra vertingos ir noriu jų dar daugiau. Linkiu, kad nauji dvyliktokai pranoktų Jūsų lūkesčius, kad ir toliau garuotų kabinete kava, sklįstų muzikos garsai, eilės, juokas, kūrybingos mintys.

Giedrė Pačauskaitė

(pradedant maitinimusi ir baigiant vakariniiais pasisėdėjimais su draugais). O ir universitetas visiškai neprimena mokyklos. Taigi viskas nauja (jaučiuosi tarsi Kolumbas, išsilaipinęs Amerikoje, kur viskas lyg ir panašu į tai, iš kur atėjau, bet ne tas pat).

Per vieną iš grupės susibūrimų prisiminiau buvusių klasės draugus ir taip ilgu pasidarė, buvo gaila, kad taip visi išsilakstė, todėl nusprendžiau suorganizuoti bendraklasių, ištojusių į Vilnių, susitikimą. Pavyko visai neblogai ir visi, kas atėjo, liko patenkinti. Bet po to daugiau taip ir nesusitikom, o štai tas dainuojamosios poezijos festivalis „Tai aš“ tapo puikiu pretekstu ne tik mums visiems vėl susitikti, bet ir Jus pamatyti. Tad labai dėkoju už pakvietimą. Juk nesinori taip imti ir nubraukti visą praeitį, kartu su senais ryšiais, taip palikčiau prarają savo gyvenime.

Šį kartą tiek. Galbūt vėliau dar ką nors įdomesnio iškapstysiu iš savo prisiminimų.

**Linkėjimai,
Vida Kaminskaitė**

Nauji veidai mūsų gimnazijoje

Jūratė Barišauskaitė

Atvykusios iš Liškiavos pagrindinės mokyklos, Jūratė džiaugiasi, jog pasikeitus aplinkybėms jai lemta tęsti mokslus mūsų gimnazijoje. Atvykusi nepažinojo nė vieno mokytojo ir buvo baisoka, kaip sutiks įžengus į klasę. Galvoje kirbėjo klausimas, o kas jei nepritapsiu? Tačiau dabar savo klasę ji mato kaip linksmą ir bendraujančią šeimą. Giria auklėtoją Eimantą Vitkauską, kuris tiesiog nuostabus, turi humoro jausmą, o ir klasę suvaldyti sugeba.

Pamokose kurį laiką buvo gan nedrąsu, bet dabar kitaip: nesunku sužinoti, kas neaišku, bei atsakinėti į mokytojų užduodamus klausimus. Mokykloje jai ypač patinka net dvi mokytojos! Mokytoja Rita Černiauskienė, kaip stipri ir visada besišypsanti pedagogė, o antroji mokytoja – Jadvyga Lapelienė, patinkanti šiltu bendravimu. Apie mūsų valgyklos maistą Jūratė atsiliepia labai gerai, viskas skanu, virėjos gamina su meile.

Dar Jūratę domina šokiai, matematika, skambinimas gitara, norėtų pabandyti vaidinti. Taip pat patinka skaityti, dažniausiai romantiškas knygas. Ir dabar ji gali pasakyti, kad sunku būtų palikti tokią draugišką ir mielą mokyklą.

Edvinas Skliutas

Iš Perlojos atvykęs Edvinas Skliutas mokyklą įsivaizdavo tokią pat, kaip ir galvojo. Mat jau buvo girdėjęs nuomonių iš čia besimokančių mokinių bei dirbančių mokytojų. Būtent dėl gerų atsiliepimų jis ir pasirinko mūsų gimnaziją. Kalbos apie draugišką kolektyvą, gerus abiturientų rezultatus, sėkmingą dalyvavimą olimpiadose ir konkursuose pasitvirtino. Edvinas džiaugiasi geranorišku aplinkinių nusiteikimu, bendravimu, gerais mokytojais, kurie nėra tokie griežti, kaip jis įsivaizdavo.

Labiausiai patinka mokytojas Stasys Papartis, su kuriuo jiedu seniai pažįstami ir labai susidraugavę. Jo nuomone, mokytojas gali padėti ne tik fizikos moksle, bet ir kasdieniniame gyvenime. Džiaugiasi Edvinas ir savo auklėtoja Rasa Vaisietiene.

Pamokas Edvinas noriai ruošia ir nors ruošia užtrunka iki 5 val., mano, kad tai nėra taip jau blogai. Beje, lietuvių kalbos mokytoja užduoda nemažai namų darbų, gal daugiausiai iš visų, tai toks minusukas, tačiau jis nepasakytų, jog tai jam nepatinka. Pamokose visada dalyvauja ir stengiasi atsakyti į visus mokytojų užduodamus klausimus, reiškia savo nuomonę, eina prie lentos spręsti uždavinių, pats domisi mokslu.

Iš gausybės pomėgių Edvinas išskiria fiziką,

kaip jam labai įdomų mokslą. Dar mėgsta stalo tenisą, skaityti knygas. Skaito įvairias, tiek mokslinio pobūdžio, tiek ir grožinę literatūrą. Tikisi šiuos mokslo metus sėkmingai užbaigti ir mano, kad gerai pasiruoš egzaminams.

Viktorija Maciulevičiūtė

Atvykusi iš Nedzingės kaimo, Viktorija mūsų gimnaziją atrado tokią pat kaip ir įsivaizdavo. Ji labai džiaugiasi, kad čia aktyvi veikla, geri mokytojai. Įžengus į klasę visi sutiko labai šiltai. Kai kuriuos mokytojus ji buvo anksčiau mačiusi ir bendravusi su jais. Mokytojai jai labai patinka, visi geranoriškai bendrauja, o ypač lietuvių kalbos mokytoja Rita Černiauskienė, kuri Viktorijos manymu, stengiasi savo žinias perteikti kuo įdomiau.

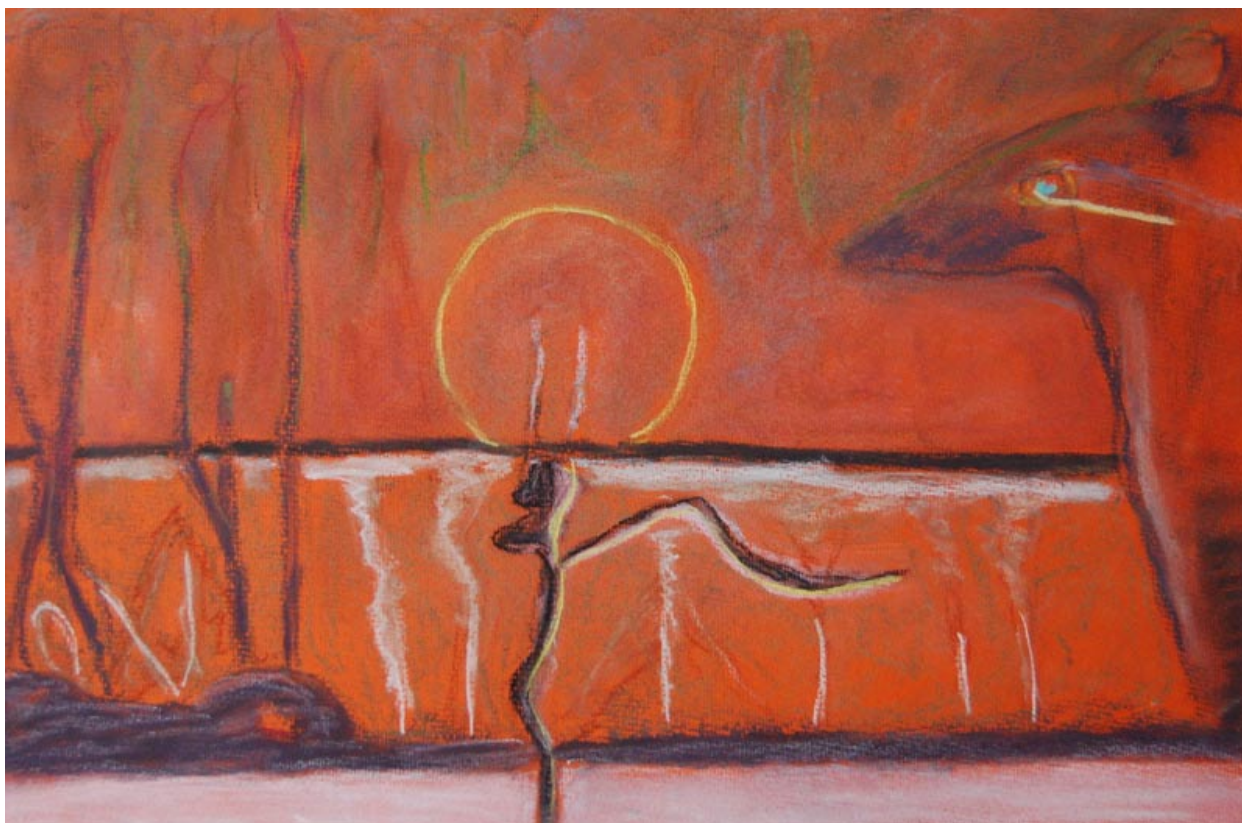
Namuose savarankiškai tenka mokytis keletą valandų per dieną. Pamokų metu ji yra labai aktyvi, nebijo kelti rankos ir pasakyti savo nuomonės, sako, kad nereikia nieko bijoti. Dar Viktorija neabejinga menui – labai gerai piešia. Ji mano, kad piešinyje gali atskleisti turtingą jausmų gamą, mintį. Patinka šokti ir skaityti. Skaitymui renkasi knygas, kuriose galima rasti

įdomių, išsiskiriančių istorijų.

Diana Orechovaitė, IIIb g kl.

Gintarės Čaplikaitės IIIb g kl., nuotraukos

Viktorijos Maciulevičiūtės piešinys, III g kl.

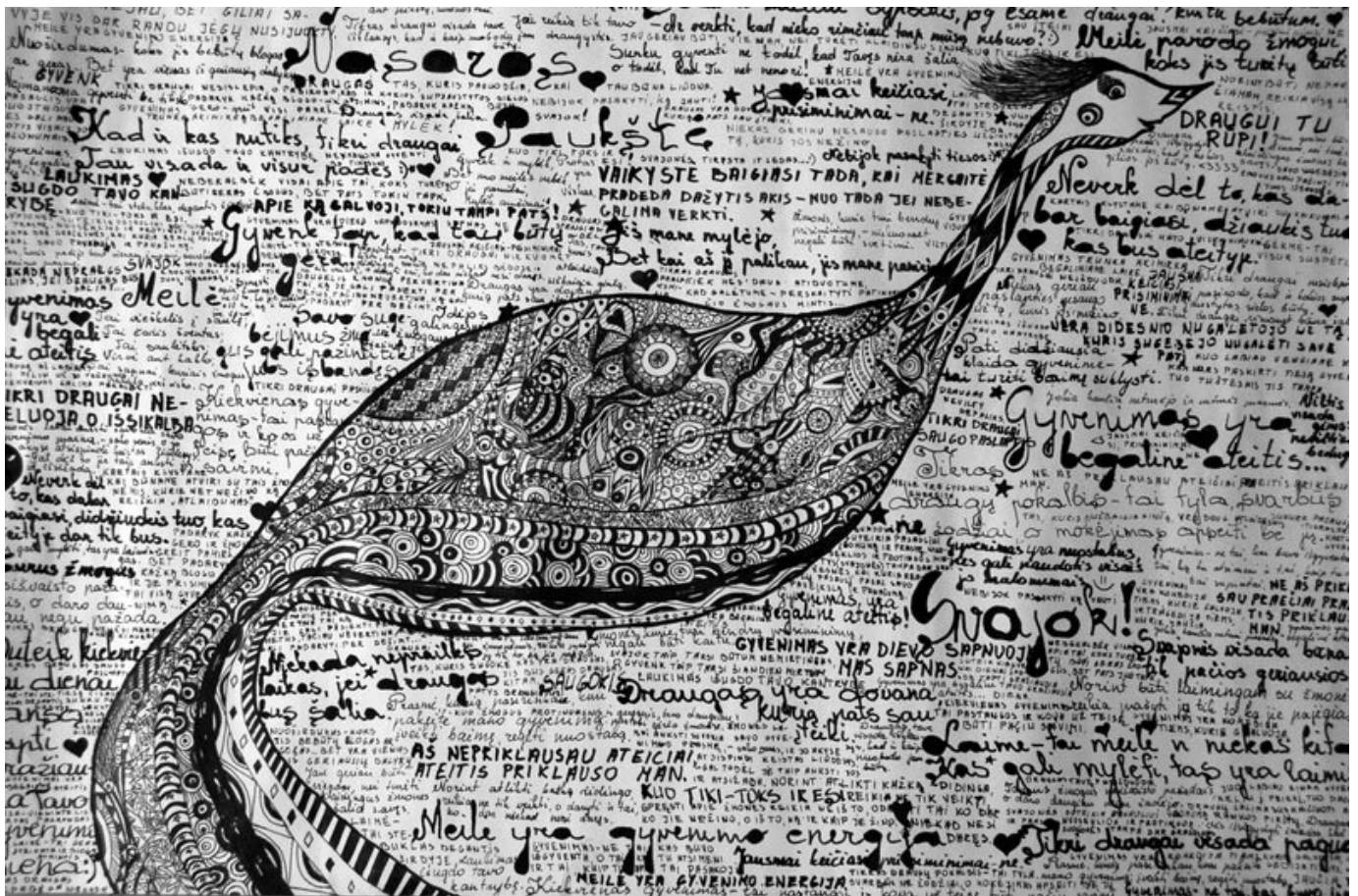

Gedimino Čapliko piešinys, III g kl.

Manto Stanulio piešinys, III g kl.

Mildos Marcinonytės piešinys, III g kl.